

ρώτι δὲ ὡς ἀμοιβὴν τὴν ἐμπιστοσύνην μεθ' ἧς πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν ἐντὸς καὶ ἐκ τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος γονέων, ἀναθέτουσιν εἰς τὰς φροντίδας αὐτῶν τὰ τέκνα των.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰς κόρη.

Εἰς τὴν Φρυγίαν ἄλλοτε
Ἡ κόρη τοῦ Ταντάλου
Μορφὴν καὶ σχῆμα ἔλαβε
Τῆς πέτρας τῆς ἀλάλου.
Καὶ χελιδὼν ἐπέτασε
Δειλὴ καὶ φοβισμένη,
Ἡ κόρη τοῦ Πανδίωνος
Ποτὲ διωκομένη.
Ἐγὼ δ' ἄς ἤμην κάτοπτρον,
Νὰ στρέφης νὰ σὲ βλέπω
Ἐγὼ ἄς ἤμην φόρεμα.
Τοὺς ὤμους σου νὰ σκέπω.
Ἄς ἤμην ὕδωρ, νὰ πιπτα.
Τὰς θείας καρείας σου
Ἄς ἤμην μύρον, νὰ λειφα
Τ' ἀστράπτοντα μαλλιά σου.
Ταινία εἰς τὰ στήθη σου,
Ν' ἀκούω τοὺς παλμούς σου,
Καὶ λάμπων μαργαρίτης σου.
Τριγύρω τοῦ λαιμοῦ σου.
Ἄς ἤμην τέλος, κόρη μου,
Ἄς ἤμην σάνδαλόν σου,
Νὰ μὲ πατοῦν τὰ δάκτυλα
Κ' αἱ πτέρναι τῶν ποδῶν σου.

Σοφ. Κ. Καρύδης.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ο ΠΟΛΥΓΥΝΑΙΟΣ. Εἰς πόλιν τινὰ τῆς Πενσυλβανίας, ἐν τῇ Ἀρκτῳᾷ Ἀμερικῇ, ἐν παλαιῷ τινι νεκροταφείῳ, σώζονται ἑπτὰ μνήματα, κείμενα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ καλύπτοντα τοὺς νεκροὺς τοῦ ἐντίμου Ναθαναὴλ Θούρστων, καὶ τῶν ἑξ συζύγων του, ἀποθανόντων κατὰ τὴν ἀκόλουθον τάξιν·

1. Κυρία Βόστν Θούρστων, μεταστὰσα τοῦ βίου τούτου τὴν 25 Νοεμβρ. 1790, κατὰ τὸ 34 ἔτος τῆς ἡλικίας της.

2. Κυρία Μάρθα Θούρστων, ἀποβιώσασα τὴν 12 Μαΐου 1799, κατὰ τὸ 32 ἔτος τῆς ἡλικίας της.

3. Κυρία Ἰλδα Θούρστων, ἀποθανοῦσα εἰκοσιετραετῆς τὴν 8 Νοεμβρ. 1801.

4. Κυρία Κλαρίστα Θούρστων, ἀποθανοῦσα 36 ἐτῶν τὴν 14 Νοεμβρ. 1803.

5. Κυρία Μάρθα Θούρστων, ἀποθανοῦσα εἰκοσιπενταετῆς τὴν 30 Ἰουλίου 1804.

6. Κυρία Μαρία Θούρστων, ἀποθανοῦσα 27 ἐτῶν τὴν 3. Μαρτίου 1808.

Τελευταῖον φαίνεται καὶ τοῦ ἐντίμου Κ. Ναθαναὴλ ὁ τάφος, ἀποθανόντος τὴν 21 Νοεμβρ. 1811, εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν. Ἡ πέμπτη σύζυγός του, ἡ Μάρθα, ὑπανδρεύθη τὸν Θούρστων, καὶ ἀπεβίωσεν ἐντὸς ἑννέα μηνῶν μετὰ τὸν θάνατον τῆς προκατόχου της.

Ἄξιον δὲ παρατηρήσεως εἶναι ὅτι, ὅσω ἀπέθνησκον

αἱ σύζυγοι τοῦ μακαρίου ἐκείνου Ναθαναὴλ, τόσο αὐτὸς ἐφιλοτιμαίτο, (πρὸς τιμὴν βεβαίως τῆς μνήμης τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει.) νὰ νυμφεύεται νεωτέρας.

Αἱ ἀναξυρίδες τοῦ δουκὸς Οὐέλινγκτων. Περίεργός τις καὶ πόλλὰ ἀστεῖα κωμῳδία διεδραματίσθη ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ, τῆς ὁποίας τὰ πρόσωπα ἦσαν ὁ ἀρχιστράτηγος Οὐέλινγκτων, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Λονδίνου, καὶ κυρία τις ὀνομασθὴ διὰ τὰ τυγχεράματά της, ἡ βοτανολόγος London. Περιηγούμενη πρό τινος καιροῦ εἰς Ἀγγλίαν χάριν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, καὶ φθάσασα εἰς μέρος ὅπου ὁ δούξ Οὐέλινγκτων ἔχει περίφημον δάσος δρυῶν (beeches), ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν παρακαλοῦσα νὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτάς. Ὁ δούξ, λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν, προσήρμωσεν ἀμέσως τὰ διοπτρά του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἀναγνοῦς τὴν ὑπογραφὴν, « C. J. London, » ἐνόμιζεν ὅτι αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὸν Charles-James ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Λονδίνου. Ἡ ὑπόθεσις δὲ αὕτη ἦτον τόσο μάλλον φυσικὴ, καθόσον οἱ χαρακτῆρες ὁμοιάζον εἰς ἄκρον τοὺς τοῦ μητροπολίτου, ὅστις συνειθίζει νὰ ὑπογράφεται πάντοτε « C. J. London ». Παράδοξον δὲν ἐράνη εἰς τὸν δούκα ὅτι ὁ σεβασμιώτατος ἱεράρχης ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἀλλὰ τί ἐπεθύμει; Ἀνέγνω ἐν τάχει τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ἶδεν ὅτι ὁ ἅγιος δεσπότης παρεκάλει νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ παρατηρήσῃ τὰς ἀναξυρίδας του. (breeches). Εἶναι δύσκολον νὰ περιγράψωμεν τὸν θαυμασμὸν τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη ὁ ἐνδεχὸς Στρατάρχης ὅταν ἶδε τὴν περίεργον τυχτὴν αἵτησιν· νομίσας ὅμως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῶν κλεινῶν ἀναξυρίδων τὰς ὁποίας ἐφόρει εἰς Οὐατερλώ, ἔσπευτε ν' ἀποστείλῃ αὐτάς πρὸς τὸν πανιερώτατον.

Ὁ ἱεράρχης, λαβὼν αὐτάς, ἔμεινε πολὺ τοῦ δουκὸς ἐκπτατικώτερος· καὶ ὅσω ἐσκέπτετο περὶ τῆς παραδόξου ταύτης ἀποστολῆς, τόσο εὗρισκε πιθανὸν ὅτι ἐβλάβησαν αἱ φρένες τοῦ ἐνδεχοῦ ἀρχιστρατῆγου. Ἀνέβη λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸ ὄχημά του, καὶ μεταβὰς δρομαίως εἰς τοῦ πρωθυπουργοῦ τὴν οἰκίαν, ἐκοινοποίησε πρὸς αὐτὸν τὰς ὑποψίας του. Ἀλλὰ καὶ ὁ δούξ Οὐέλινγκτων, σκερθεὶς ἐκτενέστερον περὶ τῆς παραδόξου αἰτήσεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἐφθασεν εἰς τὸ ἴδιον συμπέρασμα, ὅτι δηλαδὴ, διεταράχθησαν τοῦ ἁγίου δεσπότη αἱ φρένες. Ἐθεώρησε λοιπὸν χρέος του νὰ εἰδοποιήσῃ ἄνευ ἀναβολῆς τὸν πρωθυπουργὸν περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως ἐνὸς τῶν πρώτων ἀρχηγῶν τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας. Ὁ ἀρχιστράτηγος ἐφθασεν ἐγκαίρως, διότι ὁ λόρδος Ἰωάννης Ροσσελ καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐνησχολοῦντο εἰς τὸ νὰ ἐξηγήσωσι τὸ μυστήριον τῶν ἀναξυρίδων. Τέλος πάντων διεσκεδάσθησαν τὰ σκότη, καὶ διευκρινίσθη τὸ πρᾶγμα. Ἀναγνωσθεῖσης μετὰ προσοχῆς τῆς ἐπιστολῆς, ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ὑπογραφή δὲν ἦτον τοῦ ἀρχιεπισκόπου· ἀλλὰ τῆς κυρίας C. J. London, καὶ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἀναξυρίδων ἀλλὰ περὶ τῶν δρυῶν τοῦ εὐγενοῦς δουκός. Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι διὰ τοῦ προσεχοῦς ταχυδρόμου ἡ κυρία London ἔλαβεν ἐπιστολὴν φιλοφρονεστάτην, δι' ἧς ἐδίδετο ἡ αἰτηθεῖσα ἄδεια.